

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžf/54/2012
Identifikačné číslo spisu:	4011200741
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:4011200741.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr., Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcu: Miba Steeltec, s.r.o., Hlavná 48, Vráble, IČO: 36 565 911, zast. advokátkou Olgou Beláňovou, so sídlom Bratislava, Gorkého 3, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Vázovova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/13877 - 71802/ 2011/990268-r z 19. júla 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/152/2011 - 85 z 22. mája 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/152/2011-85 zo dňa 22. mája 2012 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Rozsudkom krajského súdu bola zamietnutá žaloba o preskúmanie zákonnosti a zrušenie rozhodnutia žalovaného, ktorým zmenil rozhodnutie - dodatočný platobný výmer DÚ Vráble z 3.4.2009 č. 628/230/108- 2116/09/Há o vyrubení rozdielu dane na dani z pridanej hodnoty podľa § 44 ods. 6 písm.b) bod 1 zák.č. 511/1992 Zb. za zdaňovacie obdobie september 2007 zo sumy 6 981,87 eur na 1 422,98 eur. Krajský súd dôvodil tým, že:

„V preskúmvanej veci, s poukazom na zrušujúci rozsudok NS SR sp. zn. 2Sžf/19/2010, medzi účastníkmi konania naďalej zostala otázka týkajúca sa výkladu ust. § 47 ods. 1, 3 zákona o DPH, platného v kontrolovanom období, pokiaľ ide o daň oslobodenú pri vývoze tovaru do tretích štátov, t.j. mimo územia Európskych spoločenstiev v spojitosti s článkom 131, 146 a 147 Smernice č. 2006/112/ES v súvislosti s kontrolovaným zdaňovacím obdobím u žalobcu ako daňového subjektu za mesiac september 2007.

Žalobca naďalej tvrdí, že žalovaný správny orgán v tomto bode vec nesprávne právne posúdil a že sa nezaoberal všetkými námietkami uvedenými v jeho odvolaní. Súd považuje za potrebné uviesť, že žalobca zastúpený spoločnosťou, ktorá poskytuje kvalifikované právne služby, nesprávne si vykladá závery Najvyššieho súdu SR uvedené v tejto veci v rozsudku 2Sžf/19/2010, pokiaľ ide o vývoz tovaru

do tretej krajiny mimo ES (USA, Brazília) a žalobca pri daňovej kontrole nevedel predložiť JCD o tomto vývoze u vyššie uvedených faktúr, hoci zákonom požadované písomné colné vyhlásenie o prepustení tovaru do colného režimu vývoz je podmienkou uplatnenia oslobodenia od dane v zmysle § 47 ods. 3 zákona o DPH.

Žalobca po podaní žaloby doplnil žalobu podaním na súd dňa 23.04.2012 a rozšíril argumentáciu uvedenú v podanej žalobe vo vzťahu k postupu žalovaného o výpočet ustanovení zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov, účinného do 31.12.2011, argumentujúc tým, že žalobca nepokladal za potrebné obstarávať ďalšie alternatívne doklady, nakoľko sa v ďalšom konaní žalovaný nevyjadril, že alternatívne dôkazy (účtovné doklady žalobcu) už poskytnuté žalobcom pre neho nie sú dostačujúce a taktiež, že žalobca nebol vyzvaný žalovaným k predloženiu alebo navrhnutiu ďalších dôkazov. Žalobca tvrdí, že žalovaný porušil zákonnú povinnosť v zmysle § 2 ods. 2 citovaného zákona. K tomuto podaniu pripojil i čestné vyhlásenie zo dňa 16.12.2011 spoločnosti so sídlom v Brazílii k faktúram, ktoré boli predmetom daňovej kontroly v originály i s prekladateľskou doložkou súdneho prekladateľa Ing. Š. Vrátneho zo dňa 19.04.2012.

K tomuto predloženému dokladu súd považuje za potrebné uviesť, že ak by mal slúžiť ako relevantný doklad na preukázanie splnenia hmotnoprávnych podmienok v zmysle ust. § 47 ods. 1, 3 zákona o DPH citovanej smernice a stanoviska vysloveného v zrušujúcom rozsudku Najvyššieho súdu SR v tejto veci, že mal tak urobiť v rámci odvolacieho konania a daňového konania po vrátení veci žalovanému, avšak z obsahu tohto čestného vyhlásenia, podľa názoru súdu, nevyplýva skutočnosť, že by išlo o doklad, ktorým by colný úrad potvrdil opustenie predmetného tovaru zo Spoločenstva EÚ a ani skutočnosť, že bol tovar vyvezený do tretej krajiny mimo ES tak, ako to mal na mysli zrušujúci rozsudok odvolacieho súdu. Na strane 15 odvolací súd v rozsudku č. k. 2Sžf/19/2010 jednoznačne uviedol, čo by akceptoval ako relevantný doklad o tom, že tovar bol vyvezený mimo ES, ak žalobca nevie predložiť zákonom požadovaný doklad - JCD, odvolací súd príkladom v zátvorke uviedol, že by to mohlo byť i rozhodnutie z tretej krajiny, že tovar tam bol prečlený a podobne. Žalobca prvostupňovému súdu však predložil iba čestné vyhlásenie o tvrdení označeného odberateľa podľa uvedených faktúr, že tento sa mal podrobiť colnému postupu colného vybavovania pre dovoz do Brazílie. Súd považuje toto čestné vyhlásenie iba za ničím nepodložené tvrdenie, ako je tvrdenie samotného žalobcu, že tovar bol vyvezený do tretej krajiny, riadne dodaný, čo preukázal účtovnými dokladmi.

V tomto bode argumentácie žalobcu sa súd úplne stotožňuje s odôvodnením žalovaného daňového orgánu, ktorý jasne a nad akúkoľvek pochybnosť vysvetlil rozdiel dodania tovaru v rámci ES, ktoré je upravené v ust. § 43 zákona o DPH (daňový subjekt takýto vývoz preukazuje správcovi dane, avšak pokiaľ ide o vývoz tovaru do tretej krajiny mimo Spoločenstva (upravené v ust. § 47 zákona o DPH), takýto vývoz daňový subjekt preukazuje colnému orgánu, ktorý je oprávnený vydať o tom doklad - JCD doklad (potvrdený výstupnou stanicou), ktorý daňový subjekt mal predložiť správcovi dane pri kontrole a ktorý je jednou z hmotnoprávnych podmienok (okrem dokladu o odoslaní alebo preprave tovaru). Žalobca požadovaný doklad JCD mal mať k dispozícii pri uplatnení oslobodenia dodávky od dane, najneskôr do konca šiesteho mesiaca nasledujúceho po skončení zdaňovacieho obdobia, v ktorom uplatnil oslobodenie.

V danom prípade i súd je toho názoru, že žalobca mal pri realizácii svojich dodávok venovať väčšiu pozornosť prepravcom, ktorý neodovzdal tovar na prepravu do tretích krajín, mimo ES a vyžadovať tak od nich doklad o tom, komu tovar na ďalšiu prepravu (loďnú leteckú) odovzdal. Pokiaľ žalobca takúto povinnosť opomenul z akéhokoľvek dôvodu, musí si byť vedomý svojej zodpovednosti a následkov za porušenie daňových predpisov pri vývoze tovaru mimo krajín ES.

Najvyšší súd SR v citovanom rozsudku 2Sžf/19/2010 jasne a nad akúkoľvek pochybnosť uviedol, že sa stotožňuje s názorom krajského súdu vyjadrenom v napadnutom rozsudku v celom rozsahu, nakoľko krajský súd sa podrobne vyporiadal so všetkými námietkami uvádzanými žalobcom v žalobe, len na zdôvodnenie jeho správnosti uviedol, že zákonodarca v ust. § 47 ods. 1 zákona o DPH ustanovil hmotnoprávne podmienky na priznanie oslobodenia od DPH a súčasne v ust. § 47 ods. 3 citovaného zákona ustanovuje podmienky, za splnenie ktorých daňovému subjektu vzniká právo na oslobodenie od dane. Ide o nevyhnutnú podmienku oslobodenia od dane a že nevyhnutnou podmienkou oslobodenia od DPH je skutočnosť, že tovar bol vyvezený mimo územia Spoločenstva. Toto je platiteľ povinný preukázať písomným colným vyhlásením o prepustení tovaru do colného režimu vývoz, v ktorom je potvrdený colným orgánom výstup tovaru z územia európskych spoločenstiev, tzv. dôkaz o vývoze

platiteľ musí mať k dispozícii písomné colné vyhlásenie o prepustení tovaru do colného režimu vývoz. Taktiež konštatoval, že v danom prípade je hmotnoprávnym predpokladom oslobodenia od DPH preukázanie skutočnosti, že tovar bol skutočne vyvezený, pričom v súlade s komunitárnym právom sa táto okolnosť preukazuje dokladom o vývoze, na ktorom prepustenie z colného režimu potvrdzuje štátom poverená autorita - príslušný colný orgán. Vydaniu JCD predchádza colné konanie, ktoré pozostáva z viacerých krokov, výsledkom ktorého je písomné JCD potvrdené výstupnou colnicou. Jasne a nad akúkoľvek pochybnosť vysvetlil aj výnimočné okolnosti, zaoberal sa aj rozsudkom ESD č. C-146/05 Albert Colleé, na ktorý poukazoval žalobca už v predchádzajúcom konaní, ako i ďalšie rozhodnutia ESD a týmto právnym názorom v tomto bode žaloby je viazaný krajský súd a bol ním viazaný i žalovaný ako odvolací správny orgán v daňových veciach, v zmysle ktorého i postupoval žalovaný.

Vzhľadom na vyššie uvedené a potvrdzujúci záver odvolacieho súdu v preskúmvanej veci vo vzťahu k výkladu § 47 ods. 1, 3 zákona o DPH, platného v kontrolovanom období, pokiaľ ide o vykonanú daňovú kontrolu u žalobcu, súdu prvého stupňa nezostáva iné, ako konštatovať iba to, čo uviedol k tomuto bodu už v zamietajúcom rozsudku 11S/115/2009, a to, že záver žalovaného a právne posúdenie je v súlade s platným článkom 131 Smernice rady č. 2006/112/ES, ktorá upravuje oslobodenie od dane vyvezeného tovaru do tretích štátov, teda mimo územia Európskych spoločenstiev v spojitosti s ust. § 47 ods. 1, 3 zákona o DPH platného v čase posudzovanej veci, ktoré ustanovenie stanovuje jednoznačne podmienku uplatnenia tohto postupu, a to, že odoslanie alebo prepravenie tovaru, čo je prípad žalobcu, ktorý uvádza, že tovar bol daný na prepravu dopravcovi v jeho závode na územie tretieho štátu - USA, ale nevedel pri kontrole predložiť písomné colné vyhlásenie o prepustení tohto tovaru do režimu vývoz s potvrdením colného orgánu o výstupe tovaru z územia Európskeho spoločenstva, čo je jednou z hmotnoprávných podmienok na oslobodenie od dane podľa tohto ustanovenia v spojení s druhou podmienkou, a to časovou, že platiteľ dane musí mať toto vyhlásenie - JCD o prepustení tovaru do colného režimu vývoz k dispozícii najneskôr do konca šiesteho mesiaca nasledujúceho po skončení zdaňovacieho obdobia.“ (koniec cit. rozsudku KS)

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie, v ktorom zhrnul svoju argumentáciu tak, že krajský súd neúplne zistil skutkový stav veci a nevykonal alternatívny dôkaz potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností. V dôsledku toho dospel k nesprávnym a neúplným skutkovým zisteniam, na ktorých v konečnom dôsledku založil svoj rozsudok. Súd porušil právo žalobcu na riadne odôvodnenie rozsudku, neuviedol, prečo alternatívny dôkaz nevykonal. Váda odôvodnenia zakladá nepreskúmateľnosť rozsudku a porušuje právo žalobcu na spravodlivý proces. Žalobca vytýkal súdu nedoručenie doplnenia žaloby spolu s prílohami žalovanému, nevyhodnotil a nedoručil dôkaz doručený žalobcom. Žalobca žiadal, aby odvolací súd zmenil prvostupňový rozsudok a žalobe vyhovel.

Žalovaný sa vecne k obsahu odvolania nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a jednohlasne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Podľa § 250i ods. 1 OSP veta prvá pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania

napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil podrobne a zrozumiteľne po stránke skutkovej aj právnej. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu, tak ako ich uviedol aj v úvodnej časti odôvodnenia tohto rozsudku. V postupe krajského súdu pritom nezistil také vady konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktoré by odôvodnili zmenu alebo zrušenie prvostupňového rozsudku.

Na doplnenie dôvodov rozsudku krajského súdu, resp. na zdôraznenie jeho vecnej správnosti, odvolací súd uvádza nasledovné:

1. Je nesporné, že rozsudkom najvyššieho súdu 2Sžf/19/2010 - 124 bolo zrušené rozhodnutie žalovaného a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, keď čiastočne vyhovel odvolaniu žalobcu, v časti, ktorá sa týkala neuznania faktúr za poskytnutie služby od zahraničných dodávateľov pre účely odpočítania dane.

2. Najvyšší súd vo vzťahu k faktúram za dodávky tovarov do tretích krajín predmetným rozsudkom vyslovil nasledovné:

„Pokiaľ ide o dodanie tovaru do tretej krajiny a nepreukázanie jeho oslobodenia od dane jednotným colným vyhlásením, odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu vyjadrenom v napadnutom rozsudku v celom rozsahu, nakoľko krajský súd sa podrobne vysporiadal so všetkými námietkami uvádzanými žalobcom v žalobe a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za potrebné doplniť nasledovné:

Zákonnodarca v právnej norme ustanovenej v § 47 ods. 1 zákona o DPH, platného v rozhodnom zdaňovacom období, ustanovil hmotnoprávne podmienky, na základe ktorých priznáva oslobodenie od DPH tak, že oslobodené od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený predávajúcim alebo na jeho účet do miesta určenia na území tretieho štátu.

Súčasne v právnej norme ustanovenej v § 47 ods. 3 ustanovuje podmienky, za splnenia ktorých daňovému subjektu vzniká právo na oslobodenie od dane. V tomto prípade je nevyhnutnou podmienkou oslobodenia od DPH preukázanie tej skutočnosti, že tovar bol vyvezený mimo územia Spoločenstva, nakoľko len a len vývoz tovaru mimo územia Spoločenstva je dôvodom na oslobodenie od DPH.

Zo samotnej Smernice vyplýva, že vývoz tovaru je potrebné určitým spôsobom preukázať, konkrétne potvrdením faktúry alebo iného relevantného dokladu colným úradom, ktorým tovar opustil Spoločenstvo. Preto, ak zákonodarca priamo v skutkovej podstate právnej normy ustanovuje, že odoslanie alebo prepravenie tovaru do miesta určenia na území tretieho štátu podľa odsekov 1 a 2 je platiteľ povinný preukázať písomným colným vyhlásením o prepustení tovaru do colného režimu vývoz, v ktorom je potvrdený colným orgánom výstup tovaru z územia Európskych spoločenstiev, tzv. dôkaz o vývoze, platiteľ musí mať k dispozícii písomné colné vyhlásenie o prepustení tovaru do colného režimu vývoz.

Z výsledkov vykonaného dokazovania v danej veci však vyplýva, že žalobca správcovi dane nevedel predmetný doklad predložiť a v priebehu daňovej kontroly a ani dodatočne v priebehu daňového konania požadovaný doklad nepredložil.

Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdil, že správny orgán nespochybňoval vývoz tovaru do tretej krajiny, toto tvrdenie nemá oporu v administratívnom spise, nakoľko z protokolu o miestnom zisťovaní vyplýva iba tá

skutočnosť, že bola preukázaná preprava tovaru a úhrada týchto faktúr zahraničnými osobami, t. j. boli predložené iba účtovné doklady. Vývoz tovaru zo Spoločenstva však preukázaný nebol a to nielen tým, že nebol predložený JCD, ale ani iný relevantný doklad o tom, že tovar bol vyvezený (napr. rozhodnutie z tretej krajiny, že tovar tam bol prečlený, alebo iný vierohodný doklad o tom, že tovar vystúpil v tretej krajine).

Odberateľom podpísaná faktúra spolu s výpisom z účtu dodávateľa na preukázanie týchto skutočností nemôže postačovať, nakoľko, ako bolo uvedené vyššie, ide len o účtovné doklady platiteľa.

Odvolací súd súhlasí s námietkami žalobcu týkajúcimi sa rozsudku ESD č. C-146/05 „Albert Colleé“ a jeho aktuálnosti v súvislosti s prijatím Smernice, a za určitých okolností aj s jeho aplikovateľnosťou na prípad ako je tento.

Avšak, je plne v súlade s týmto rozsudkom postup správnych orgánov v danom prípade, pretože tak rozsudok ESD vychádza z predpokladu, že predloženie určitého konkrétného formálneho dôkazu môže byť opomenuté, pokiaľ platiteľ iným relevantným spôsobom preukáže, že skutočne došlo k naplneniu hmotnoprávnych podmienok pre oslobodenie od DPH.

V danom prípade, ako už bolo povedané vyššie, je hmotnoprávnym predpokladom oslobodenia od DPH preukázanie skutočností, že tovar bol skutočne vyvezený, pričom v súlade s komunitárnym právom sa táto okolnosť preukazuje dokladom o vývoze, na ktorom prepustenie z colného režimu potvrdzuje štátom poverená autorita - príslušný colný orgán. Vydaniu JCD predchádza colné konanie, ktoré pozostáva z viacerých krokov, výsledkom ktorého je JCD potvrdené výstupnou colnicou.

Odvolací súd pripúšťa, že výnimočne môžu nastať okolnosti, keď platiteľ nemôže predložiť požadovaný JCD formulár, avšak v takom prípade musí predložiť iný dôkaz o vývoze tovaru a tým nad všetku pochybnosť preukázať, že došlo k naplneniu hmotnoprávnej podmienky oslobodenia od DPH pri vývoze tovaru, t. j. k samotnému vývozu tovaru. V celom administratívnom konaní žalobca nezdôvodnil, prečo nepredložil požadovaný JCD a to ani v dodatočnej lehote, až v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa sa objavila ničím nekonkretizovaná poznámka, že tieto doklady predložiť nemohol z dôvodu ich straty. Preto sa touto poznámkou v odvolacom konaní nezaoberal.

Požadovanie predloženia dôkazu o vývoze zo strany správnych orgánov nemôže byť považované za formalizmus, ktorý je v rozpore so zásadami daňového konania, prípadne ide nad rámec Smernice, nakoľko porušenie týchto žalobcom označovaných „formálnych“ požiadaviek je prekážkou poskytnutia dostatočného dôkazu, že materiálne požiadavky na oslobodenie od dane boli splnené.“

Odvolací súd v prejednávanej veci sa v plnom rozsahu pridrižiava dôvodov uvedeného skoršieho rozsudku najvyššieho súdu.

3. Žalovaný zmenil prvostupňové rozhodnutie - platobný výmer len z dôvodu zmeny právneho posúdenia inej otázky, a to dodania služby zahraničnou osobou žalobcovi, čo viedlo k zníženiu dodatočne vyrubenej dane. Zmena v rozhodnutí žalovaného teda nesúvisí s iným posúdením otázky oslobodenia vývozu, pretože v tomto smere rozsudok najvyššieho súdu nezaviazal žalovaného k inému právnomu posúdeniu veci. Preto v ďalšom konaní mohlo byť predmetom konania žalovaného a prípadnej následnej žaloby rozhodnutie žalovaného len v tej časti, pokiaľ sa zmena týkala výsledku nového (ďalšieho) konania v súlade so záverom najvyššieho súdu v rozsudku sp. zn. 2Sžf/19/2010.

4. Vzhľadom na uvedené pod bodom 1 - 3 zastáva odvolací súd stanovisko, že v prejednávanej veci preskúmaný rozsudok krajského súdu, ktorý sa cítil viazaný rozsudkom najvyššieho súdu 2Sžf/19/2010 z 25.5.2011, nie je v rozpore so zákonom. Rozsudok vychádza zo skutkových zistení, ktoré tu boli v čase vydania pôvodného rozhodnutia žalovaného, a to vo vzťahu k právnomu posúdeniu oslobodenia od DPH pri vývoze do tretích krajín, čo krajský súd náležite odôvodnil už vo svojom rozsudku 11S/115/2009 - 90 zo 16.2.2010 a čo najvyšší súd rozsudkom 2Sžf/19/2010 uznal ako vecne

správne. V prejednávanej veci preto odvolací súd nezistil dôvod opakovane posudzovať vecnú správnosť právneho posúdenia veci v časti týkajúcej sa vývozu do tretích krajín, keďže by išlo o opätovné preskúmanie tej istej právnej veci.

5. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že žalobca v ďalšom súdnom konaní predložil listiny - čestné prehlásenia - datované 16.12.2011, pretože otázka oslobodenia od DPH pri vývoze do tretích krajín, už nemohla byť predmetom konania. Krajský súd dôvodne podľa § 250i ods. 1 OSP vychádzal zo skutkového stavu, ktorý tu bol v čase vydania pôvodného rozhodnutia, pričom ani v ďalšom konaní daňovým orgánom žalobca neprodukoval relevantné dôkazy o vývoze tovaru. Pokiaľ krajský súd vyjadril stanovisko k predloženému čestnému vyhláseniu (str. 7 ods. 2 rozsudku KS), odvolací súd konštatuje, že hoci ide o stanovisko nad rámec predmetu konania, je logickým vyústením skutočnosti, že žalobca v samotnom daňovom konaní neunesol dôkazné bremeno a dodatočne ponúkané dôkazy samé osebe svojim obsahom (púhe prehlásenia obchodného partnera bez doloženia písomností svedčiacich o rozhodnutí orgánov tretích krajín) nemôžu reálne preukázať rozhodujúcu skutočnosť samotného vývozu tovaru, čo krajský súd náležite zdôvodnil.

6. Odvolací súd zo spisovej dokumentácie navyš zistil, že doplnenie žaloby s písomnosťami označenými ako čestné vyhlásenia boli žalovanému súdom zaslané listom z 25.4.2012 (č. l. 76 spisu). Nezodpovedá preto tvrdeniu uvedenému žalobcom v odvolaní, že súd uvedené písomnosti žalovanému nezaslal a tým porušil právo žalobcu na spravodlivý proces. Odvolací súd navyš poznamenáva, že bremeno dôkazu svedčilo žalobcovi vo vzťahu k orgánu daňovej správy, v štádiu daňového konania, ktoré žalobca pred vydaním preskúmaného rozhodnutia zjavne neunesol.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 OSP ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP a § 246c OSP. Žalobca nemal úspech vo veci, preto mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.